

Ręka,

która porusza

kołyskę,

trzymając

trzymając

Magda Bieleś

Artystka multidyscyplinarna, malarka, tworzy instalacje, obiekty, rysunki i wideo.

Autorka wielu projektów artystycznych i społecznych w przestrzeni miejskiej, część jej działań artystycznych powiązana jest ze współpracą z synem Maurycym (rocznik 2012).

Absolwentka Wydziału Malarstwa ASP w Warszawie. Ma na swoim koncie liczne wystawy w kraju i za granicą.

Postrzegam pracę artystyczną z dziećmi jako równorzędną i pełnoprawną formę twórczości, w której dziecko staje się współautorem. Współpraca z moim synem Maurycym nie jest dla mnie jedynie dokumentacją rodzicielstwa, lecz dialogiem i wspólnym budowaniem znaczeń. Wystawa „Rytuały przejścia. Gry planszowe” odbyła się w Miejscu Projektów Zachęty na przełomie 2019 i 2020 roku. Była podsumowaniem intensywnego etapu macierzyństwa, tuż przed pójściem mojego syna do szkoły. To szczególny czas, dziecko tworzy wtedy w pełnej wolności, jeszcze bez reguł, które wprowadza system edukacji i świat zewnętrzny. Dla mnie był to również moment zmęczenia i próby znalezienia równowagi pomiędzy rolą matki a potrzebą twórczości. Ważną częścią ekspozycji były filmy, zwłaszcza „Linie”. W tej performatywnej pracy kopiuję ruch ręki dziecka, próbując odzyskać swobodę i intuicję w kontakcie z formą. Wystawa była dla mnie nie tylko zapisem procesu przejścia, lecz także próbą stworzenia własnego języka – wspólnego języka matki i dziecka – by o tych przemianach opowiedzieć.

Aktywnie działam na rzecz widzialności artystów-rodziców. Na podstawie własnych doświadczeń przygotowałam zestaw dobrych praktyk, które stały się częścią manifestu tworzonego online przez kilkanaście artystek-matek. Manifest podkreśla potrzebę systemowego wsparcia i kolektywnych rozwiązań. Współtworzę platformę artist-parents.com, na której znajduje się przetłumaczona przeze

↑

Magda Bieleś, „Autoportret”, olej na płótnie, 2012–2014, Gdańska Kolekcja Sztuki Współczesnej, depozyt Gminy Miasta Gdańska w zbiorach NOMUS – Nowego Muzeum Sztuki, Działu Muzeum Narodowego w Gdańsku. Fot. z archiwum artystki

mnie polska wersja językowa tego tekstu. Z czasem projekt rozwinął się w książkę „How Not to Exclude Artist Mothers (and other parents)”, do której Hettie Judah, pomysłodawczyni przedsięwzięcia i autorka publikacji, postanowiła włączyć moją historię, dotyczącą alternatywnego modelu uczestnictwa w rezydencjach artystycznych z dzieckiem. Zamiast tradycyjnych kilkumiesięcznych pobytów, które są często niedostępne dla rodziców, rozbiłam rezydencje – jak w przypadku Łażni II czy Aplpip Arts – na krótsze, kilkudniowe odcinki. Nie każda instytucja była na to otwarta, niektóre projekty musiałam opuścić, ale ta decyzja – by tworzyć z dzieckiem u boku – wpłynęła na kształt mojej praktyki i sposobu działania w instytucjach. W trakcie dwumiesięcznej rezydencji artystycznej w galerii Kupfer (Londyn, 2023) pracowałam wraz z rodziną, w warunkach codzienności – bez separowania od siebie ról matki i partnerki, co stało się świadomą częścią procesu twórczego.

Wierzę, że sztuka może powstawać nie „pomimo dzieci”, ale dzięki relacji z nimi, i że wspólna praca to forma czułości i oporu wobec strukturalnych barier w świecie sztuki.

„Pamięć wspólna / pamięć dzielona” to projekt oparty na codziennej praktyce działań artystycznych z dzieckiem, gdzie dziecko jest równorzędnym autorem – decyduje o tematach, formach i narracji. Zapraszam inne osoby rodzicielskie – artystki i artystów, opiekunki i opiekunów – do opracowywania otwartego archiwum dziecięco-rodzicielskich współprac twórczych. Archiwum to służyć ma jako platforma wymiany doświadczeń i inspiracji. Dokumentacje prac, opisy praktyk, zapisy dźwiękowe lub krótkie notatki można nadsyłać na podany niżej adres mailowy.

Tu możesz mnie znaleźć

magda.bielesz@gmail.com

IG: @magda.bielesz